

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 323/08-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 16. decembra 2008 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti A. T., B., T. H., S., a F. T., B., zastúpených advokátom JUDr. T. Š., K., vo veci namietaného porušenia ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 50/1994 v období po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 86/04 z 20. októbra 2004 takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo A. T., T. H. a F. T. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Senica v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 50/1994 v období po vydaní nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 86/04 z 20. októbra 2004 p o r u š e n é b o l o .

2. A. T., T. H. a F. T. p r i z n á v a primerané finančné zadostučinenie každému po 80 000 Sk [slovom osemdesiatisíc slovenských korún (2 655,51 EUR)], ktoré im j e

Okresný súd Senica p o v i n n ý vyplatíť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Senica j e p o v i n n ý nahradiť A. T., T. H. a F. T. trovy právneho zastúpenia v sume 16 384,80 Sk [slovom šesťnásťtisícristoosemdesiatštyri slovenských korún a osemdesiat halierov (543,88 EUR)] na účet ich právneho zástupcu JUDr. T. Š., K., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. IV. ÚS 323/08 z 10. októbra 2008 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť A. T., T. H. a F. T. (ďalej len „sťažovatelia“), ktorou namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Senica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 50/1994 v období po vydaní nálezu ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 86/04 z 20. októbra 2004 (ďalej len „nález ústavného súdu z 20. októbra 2004“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sú od roku 1994 účastníkmi konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 7 C 50/1994, ktorého predmetom je rozhodovanie o ich nároku na náhradu za zničené trvalé porasty nachádzajúce sa na ich pozemkoch pred ich prechodom do užívania štátu, resp. nárok na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

Sťažovatelia v sťažnosti uviedli, že toto je už druhá sťažnosť na prieťahy v predmetnom konaní, ktorú podávajú ústavnému súdu „po uplynutí piatich rokov

od skončenia prvého časového úseku konania pred Okresným súdom Senica, vyhodnotenom nálezom Ústavného súdu č. IV. ÚS 86/04-49 s konštatovaním, že sa viedlo so zbytočnými priet'ahmi“.

Pretože napadnuté konanie nebolo dosiaľ právoplatne skončené, sťažovatelia sa domáhajú, aby ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v uvedenom konaní v období po vydaní nálezu ústavného súdu z 20. októbra 2004 bolo porušené ich základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ďalej sa domáhajú, aby im ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie každému v sume 80 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

Okresný súd sa na základe výzvy ústavného súdu vyjadril k sťažnosti podaním sp. zn. Spr. 1643/08 z 5. novembra 2008 doručeným ústavnému súdu 13. novembra 2008, v ktorom sa okrem iného uvádza:

„Konanie vedené pod sp. zn. 7C 50/94 je vedené po termíne 20. 10. 2004 bez priet'ahov, čoho dôkazom je chronologický prehľad jednotlivých úkonov. Predmetom konania v zmysle návrhu navrhovateľov je zaplatenie náhrady za trvalé porasty v zmysle § 15 ods. 1 zák. č. 229/1991 Zb. o pôde. Krajský súd Trnava uznesením sp. zn. 11 Co/21/2008-506 zo dňa 26. 5. 2008 zrušil rozsudok súdu 1. stupňa sp. zn. 7C 50/94 zo dňa 21. 11. 2007, ktorým bol návrh zamietnutý, z toho dôvodu, že je potrebné posúdiť zodpovednosť odporcov za náhradu škody v zmysle § 420 O. z.

Súd preto vyzval navrhovateľov prípisom zo dňa 17. 7. 2008 zdôvodniť nárok na náhradu škody s uvedením, akú právnu povinnosť porušili odporcovia v 1. a 2. rade, aká je príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a škodou a aké je zavinenie toho ktorého odporcu a aké dôkazy navrhujú v konaní vykonať. Výzvu obdržal navrhovateľ v 1. rade (ktorý zastupuje všetkých navrhovateľov) dňa 23. 7. 2008 a v lehote určenej súdom 15 dní nezaslal žiadnu odpoveď. Dňa 4. 8. 2008 nebola doručená odpoveď navrhovateľov súdu (ako tvrdí navrhovateľ vo svojej sťažnosti zo dňa 19. 9. 2008). Dňa 1. 10. 2008 zaslal navrhovateľ prípis súdu, v ktorom poukazuje na ustanovenie § 24 zákona č. 229/1991 Zb.

Predmetný prípis neobsahuje odpoveď navrhovateľov na výzvu súdu zo dňa 17. 7. 2008 týkajúcu sa zdôvodnenia zodpovednosti odporcov za náhradu škody v zmysle § 420 O. z. “

Súčasťou vyjadrenia bola aj táto chronológia procesných úkonov:

„- 17. 12. 2004 - súd zamietol návrh navrhovateľ na pristúpenie S. B. do konania na strane odporcu 3.

- 4. 1. 2005 oznam navrhovateľa 1. o úmrtí navrhovateľa 3.*
- 27. 1. 2005 súd vyzval navrhovateľa 1. doplniť odvolanie zo dňa 3. 1. 2005*
- pripojenie dedičského spisu po neb. navrhovateľovi 3.*
- 3. 2. 2005 podanie navrhovateľa 1. - oznámenie, že navrhovatelia sa nemienili odvolať proti uzneseniu zo dňa 17. 12. 2004*
- 14. 2. 2005 vrátený spis z ÚS SR*
- 23. 2. 2005 vytyčený termín pojednávania na 30. 3. 2005*
- 30. 3. 2005 vyhlásený rozsudok*
- 23. 5. 2005 odvolanie navrhovateľov*
- spis predložený KS Trnava na rozhodnutie o odvolaní*
- spis vrátený s uznesením KS, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie*
- 5. 5. 2006 uznesenie II. stupňa doručené účastníkom*
- 21. 9. 2006 súd vyzval navrhovateľ doplniť a upresniť návrh v intenciách uznesenia KS*
- 6. 10. 2006 podanie navrhovateľov, označené ako doplnenie a upresnenie návrhu, späťvzatie návrhu voči odporcovi v 2. rade*
- výzva súdu adresovaná navrhovateľom na oznámenie ohľadom akej sumy berú navrhovatelia späť návrh voči odporcovi v 2. rade, jednoznačne uviesť, koho navrhujú pripustiť ako ďalšieho účastníka na strane odporcu*
- 21. 11. 2006 doplnenie návrhu*
- 3. 1. 2007 uznesenie o zastavení konania proti odporcovi v 2. rade*
- 31. 1. 2007 uznesenie o pripustení vstupu spoločnosti S., a. s. B., do konania na strane odporcu*
- 2. 2. 2007 doručenie návrhu odporcovi 2. na vyjadrenie*

- 21. 2. 2007 vyjadrenie odporcu 2.
- termín pojednávania - bolo vydané uznesenie, ktorým súd odmietol podanie navrhovateľov zo dňa 4. 10. 2006
- 11. 5. 2007 podané odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu zo dňa 26. 3. 2007
- 22. 5. 2007 spis predložený KS na rozhodnutie o odvolaní
- spis vrátený s KS spolu s uznesením zo dňa 31. 8. 2007, ktorým uznesenie súdu prvého stupňa zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie
- 30. 10. 2007 vytýčené pojednávanie na 21. 11. 2007
- 21. 11. 2007 súd pripustil zmenu petitu návrhu
- 12. 12. 2007 navrhovateľ poddal odvolanie proti horeuvedenému uzneseniu
- 19. 12. 2007 zaslané odvolanie na vyjadrenie
- 23. 1. 2008 spis predložený na KS Trnava na rozhodnutie o odvolaní navrhovateľa
- 11. 7. 2008 spis vrátený z KS spolu s uznesením, ktorým odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ruší a vec mu vracia na ďalšie konanie.
- 17. 7. 2008 úprava na doručenie II. st. uznesenia, zároveň výzva na písomné zdôvodnenie návrhu a aké dôkazy navrhujú účastníci v konaní vykonať
- 20. 8. 2008 urgencia navrhovateľa
- 1. 10. 2008 navrhovateľ doručil požadované podanie
- 23. 10. 2008 vytýčené pojednávanie na 27. 11. 2008.“

Na vyjadrenie okresného súdu k sťažnosti reagovali sťažovatelia podaním ich právneho zástupcu z 25. novembra 2008, v ktorom sa uvádza:

«Možnosť vyjadriť sa k obsahu podania Okresného súdu Senica nevyužívam. Potvrďuje totiž oprávnenosť podanej sťažnosti v jednom z jej podstatných dôvodov: mechanicky a formalistický chápané „konanie“, ktoré objektívne nemôže predstavovať a dokumentovať jeho zmysel, ktorým je odstrániť stav právnej neistoty účastníka.»

Ústavný súd navyše zistil, že okresný súd na pojednávaní uskutočnenom 27. novembra 2008 vo veci rozhodol, avšak rozsudok ešte nenadobudol právoplatnosť. Inak obsah súvisiaceho súdneho spisu okresného súdu potvrdzuje úkony uvedené v jeho

vyjadrení z 5. novembra 2008, a preto ústavný súd poukazuje len na úkony uvedené v tomto vyjadrení, ktoré považuje za preukázané.

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Článok 48 ods. 2 ústavy ustanovuje základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Účelom tohto základného práva je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstráni. K odstráneniu stavu právnej neistoty dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet a právoplatne nerozhodli (napr. IV. ÚS 232/03).

Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so žiadosťou o jeho rozhodnutie.

Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z § 6 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“), ktorý súdom prikazuje, aby v súčinnosti so všetkými účastníkmi konania postupovali tak, aby ochrana ich práv bola rýchla a účinná, ďalej z § 100 ods. 1 prvej vety

OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Sudca je podľa § 117 ods. 1 OSP povinný robiť vhodné opatrenia, aby sa zabezpečilo splnenie účelu pojednávania a úspešné vykonanie dôkazov. Ďalšia významná povinnosť pre sudcu vyplýva z § 119 ods. 1 OSP, podľa ktorého sa pojednávanie môže odročiť len z dôležitých dôvodov, ktoré sa musia oznámiť. Ak sa pojednávanie odročuje, predseda senátu alebo samosudca spravidla oznámi deň, kedy sa bude konať nové pojednávanie.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo, alebo nebolo porušené základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníka a postup súdu. Ústavný súd (obdobne ako Európsky súd pre ľudské práva) pritom prihliada aj na predmet sporu (povaha veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

1. Predmetom konania pred okresným súdom je rozhodovanie o nároku sťažovateľov na náhradu za zničené trvalé porasty nachádzajúce sa na im patriacich pozemkoch pred ich prechodom do užívania štátu, ktorý bol neskôr ustálený ako náhrada škody podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka za zničené trvalé porasty na pozemkoch, ktoré sú ich vlastníctvom. Už v náleze ústavného súdu z 20. októbra 2004 bolo konštatované, že ide o právne zložitejšiu vec. Avšak vzhľadom na to, že v oblasti reštitučnej agendy sa od roku 1991 [zákon č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o pôde“)] vyvinula štandardná rozhodovacia prax, ústavný súd v tomto náleze konštatoval, že dovtedajšiu dĺžku konania nemožno akceptovať. S uvedeným sa ústavný súd stotožňuje aj v období po vydaní nálezu ústavného súdu z 20. októbra 2004 a dodáva, že ani konania o náhrade škody podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka nie sú právne zložité. Pokiaľ ide o faktickú zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmetné konanie v posudzovanej etape konania nie je fakticky zložité (potrebné listinné dôkazy už boli zadovážené

v predchádzajúcej etape konania, t. j. do vydania nálezu ústavného súdu z 20. októbra 2004).

Na právnu a faktickú zložitost' veci nepoukazoval vo svojom vyjadrení k sťažnosti z 5. novembra 2008 ani okresný súd.

2. Pri posudzovaní správania sťažovateľov ako účastníkov konania ústavný súd skúmal, či ich správanie prispelo k predĺženiu posudzovaného konania. Sťažovatelia rovnako ako v predchádzajúcej etape konania, ktorá bola predmetom posúdenia v konaní vedenom ústavným súdom pod sp. zn. IV. ÚS 86/04, žalobný návrh viackrát upravovali, upresňovali a dopĺňali. Avšak tieto doplnenia návrhu nekládli zvýšené nároky na ďalšie dokazovanie a boli v súlade s dovtedy vykonaným dokazovaním. Ústavný súd konštatuje, že sťažovatelia sa zúčastňovali pojednávaní, využívali na ochranu svojich práv procesné možnosti (odvolanie) priznané im Občianskym súdnym poriadkom, pričom využívanie takýchto procesných možností na uplatňovanie a presadzovanie ich práv síce čiastočne prispelo k predĺženiu konania, nemožno ho však kvalifikovať ako postup, dôsledkom ktorého by boli zbytočné priet'ahy (m. m. I. ÚS 31/01), a to aj vzhľadom na skutočnosť, že ich využitie sa zakaždým ukázalo ako dôvodné (trikrát zrušené rozhodnutie okresného súdu odvolacím súdom).

3. Okresný súd vo svojom vyjadrení z 5. novembra 2008 poukazujúc na predloženú chronológiu jednotlivých procesných úkonov uviedol, že koná v období po vydaní nálezu ústavného súdu z 20. októbra 2004 bez priet'ahov. Je pravdou, že ústavný súd nezistil obdobia nečinnosti okresného súdu, ktoré by mali výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku konania a ktoré treba považovať za zbytočné priet'ahy podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Okresný súd však v predmetnej veci v období po vydaní nálezu ústavného súdu z 20. októbra 2004 postupoval v konaní neefektívne a nesústredene, čoho dôkazom sú aj rozhodnutia Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“), ktorými boli zrušené dva rozsudky okresného súdu (z 30. marca 2005 a z 21. novembra 2007), ako aj jeho uznesenie z 26. marca 2007, ktorým bolo podanie sťažovateľov odmietnuté a vec bol vrátená na ďalšie konanie prvostupňovému súdu.

V odôvodnení uznesenia krajského súdu sp. zn. 10 Co 198/2005 zo 14. marca 2006 sa okrem iného uvádza: *„podľa názoru odvolacieho súdu súd prvého stupňa nemal v čase vyhlásenia preskúmaného rozsudku ujasnený predmet konania a okruh účastníkov a odvolací súd postupujúc podľa ust. § 212 ods. 3 O. s. p. ... musel pre závažné procesné pochybenie rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť..., pretože vady konania spočívajúce v nepresnom a neurčitom petite a neurčitom okruhu účastníkov mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.“*

Taktiež v odôvodnení uznesenia krajského súdu sp. zn. 41 Co 46/2007 z 31. augusta 2007 sa uvádza, že *„odvolací súd... zrušil uznesenie súdu prvého stupňa z dôvodu, že súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil danú vec...“*.

A napokon aj v odôvodnení uznesenia krajského súdu sp. zn. 11 Co 21/2008 z 26. mája 2008 sa uvádza, že *„odvolací súd... rozsudok súdu prvého stupňa zrušil, pretože súd prvého stupňa predmetnú vec nesprávne právne posúdil“*.

O nesústredenosti v postupe okresného súdu svedčí aj to, že chybu nedostatočného a nejednoznačného vymedzenia uplatňovaných nárokov v konaní odstraňoval ešte výzvou zo 17. júla 2008 (t. j. po 14 rokoch od začatia konania).

V súlade so svojou doterajšou judikatúrou ústavný súd tiež konštatuje, že k zbytočným priet'ahom v súdnom konaní môže dôjsť nielen nekonaním príslušného súdu, ale aj neefektívnou a nesústredenou činnosťou súdu, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka súdneho konania vo veci, s ktorou sa na súd obrátil (m. m. II. ÚS 2/01).

Ústavný súd vychádzajúc z analyzovaných postupov okresného súdu podľa uvedených troch kritérií dospel k záveru, že okresný súd v predmetnom konaní v namietanom období porušil základné právo s'ťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

III.

Ústavný súd síce vyslovil porušenie základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ale neprikázal okresnému súdu, aby vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 50/1994 konal bez zbytočných prieťahov, pretože už svojim predchádzajúcim nálezom o uložení tejto povinnosti rozhodol.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovatelia žiadajú aj o priznanie finančného zadosťučinenia každému v sume 80 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti, kde poukázali najmä na to, že konanie prebieha už viac ako 14 rokov, a tým, že nie je dosiaľ právoplatne skončené, trvá neúmerne dlho stav ich právnej neistoty „s dôrazom na to, ... že ide o nárok, majúci svoj pôvod v dávnejšej krivde“.

Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného základného práva v prípadoch, v ktorých sa zistilo, že k porušeniu došlo spôsobom, ktorý vyžaduje nielen deklarovanie porušenia, prípadne príkaz na ďalšie konanie bez pokračujúceho porušovania základného práva (IV. ÚS 210/04). Podľa názoru ústavného súdu v tomto prípade prichádza do úvahy priznanie finančného zadosťučinenia. Pri určení finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádza zo zásad spravodlivosti aplikovaných Európskym

súdom pre ľudské práva, ktorý spravodlivé finančné zadost'učinenie podľa čl. 41 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd priznáva so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Vzhľadom na doterajšiu dĺžku konania okresného súdu vedeného pod sp. zn. 7 C 50/1994, berúc do úvahy konkrétne okolnosti daného prípadu, ako aj skutočnosť, že konanie vo veci nebolo do rozhodnutia ústavného súdu právoplatne skončené, ústavný súd považoval priznanie s'ťažovateľmi uplatnenej sumy každému po 80 000 Sk (2 655,52 EUR) za primerané finančné zadost'učinenie podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde.

Ústavný súd napokon rozhodol aj o úhrade trov konania s'ťažovateľov, ktoré im vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátom JUDr. T. Š. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní trov konania vychádzal z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2007, ktorá bola 19 056 Sk. Úhradu trov konania priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie s'ťažnosti) v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), pričom výšku základnej sadzby tarifnej odmeny bolo potrebné v súlade s § 13 ods. 3 vyhlášky znížiť o 20 %, lebo ide o spoločné úkony pri zastupovaní „dvoch alebo viacerých osôb“. Úhrada za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2008 predstavuje spolu s režijným paušálom (2 x 190 Sk) u jedného s'ťažovateľa sumu 5 461,60 Sk, t. j. trovy právneho zastúpenia troch s'ťažovateľov boli priznané v celkovej sume 16 384,80 Sk (543,88 EUR).

Priznanú náhradu trov právneho zastúpenia je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu s'ťažovateľov (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 OSP).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, treba pod právoplatnosťou nálezu uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 16. decembra 2008